

I natt fick jag besök

I natt fick jag besök.

Han var utanför mitt fönster.

En deformerad kropp, ögon som ilsket blängde svart och som var så stora att jag näst intill kunde förnimma det tryck som pågick där bakom. Jag förstod att de vilken sekund som helst skulle komma att lämna sin plats i en explosionsartad rörelse och kvar skulle endast bli ett par stora svarta hål. Svarta hål på en massiv kropp där fjädrar- som var många och långa- gav ett ovårdat intryck- och lämnade spår efter strid med ett annat djur, eller kanske människa.

Jag gick fram till fönstret och pickade på det, ropade på mamma att: "kom och kolla på fågeln!". Mamma kom men verkade oberörd, hon höll med om att fågeln var stor och såg missbildad ut men vände sig sedan om och lämnade rummet.

Han vände sig mot mig. Han var redan upptryckt mot fönstret och täckte det nästan helt med sin massiva kropp. Han på mig. Ett intensivt flaxande påbörjades liksom flertalet försök att ta sig genom glasrutan. Han ville in- till varje pris. Men när han efter så många försök fortsatt inte lyckats beslöt han sig istället för att vänta.

Tiden gick och varje gång jag kikade ut genom fönstret kunde jag se hans kropp fortsatt vandra där nedanför men han kändes lugnare, som att han- nu när han bestämt sig för att bli kvar, hade all tid i världen att vänta. Vänta på det rätta tillfället.

Efter ett tag började jag faktisk tycka synd om honom. Han kändes vilse och en känsla kom krypandes att han valt just denna plats för att det varit den enda där han fick lov att bli kvar, fortsätta existera. Han hade valt mig, mitt hem, för att han visste att trots den skräck han bringade skulle jag ändå aldrig önska honom något ont. Kanske hade han rätt. Min första tanke hade varit att ringa någon som kunde skjuta honom, någon som "tar hand om" skadade djur. Kanske hade det varit för min egen skull. För att jag inte orkade se det stackars livet plågas vidare, se ögon tryckas ut, tomma hål genom glas.

Ytterligare en tid gick, jag kan inte säga om det var minuter, timmar eller dagar, men nästa gång fann jag honom liggandes på min balkong insvept i en filt. Skräcken var utbytt mot en ömkan, och jag började nu fundera på om han kommit till mig av en anledning, kanske för att berätta något. Kanske hade jag missbedömt den blick som först mött mig genom rutan. Ilkska ligger inte långt från desperation.

Ett försök att bli sedd, att inte längre vara utestängd, en innerlig önskan om att få komma in.

Det sista jag minns är att han låg där på balkongen invirad i det filtliknande materialet och jag funderade på vem som lagt honom där. Innerst inne hade jag redan svaret på min fråga. Han var här nu och jag måste ta hand om honom. Imorgon kanske jag tar in honom i huset. Innan ensamheten upplöser allt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren S.Cecilia med Poeter.se id #134912 innehar upphovsrätten